

BELGISCHE KAMER VAN VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

50e ZITTINGSPERIODE
BUITENGEWONE ZITTING 1999
DONDERDAG 22 JULI 1999

BEKNOPT VERSLAG VAN DE OPENBARE COMMISSIEVERGADERING

C 1 BINNENLANDSE ZAKEN,
ALGEMENE ZAKEN
EN OPENBAAR AMBT

NAMIDDAG

INHOUD

COMMISSIE VOOR DE BINNENLANDSE ZAKEN, DE ALGEMENE ZAKEN EN HET OPENBAAR AMBT – C 1

INTERPELLATIES

- van de heren **Geert Bourgeois**, **Gerolf Annemans**, **Pieter De Crem** en mevrouw **Joëlle Milquet** tot de eerste minister over de benoeming van drie regeringscommissarissen (nrs. 1, 2, 3 en 4)

Sprekers : de heren **Geert Bourgeois**, **Gerolf Annemans**, **Pieter De Crem**, mevrouw **Joëlle Milquet**, de heren **Rik Daems**, minister van Telecommunicatie en Overheidsbedrijven en Participaties, namens de heer **Guy Verhofstadt**, eerste minister, en **Hugo Coveliers**

Het Beknopt Verslag geeft een samenvatting van de debatten
Het volledig verslag verschijnt in de Parlementaire Handelingen

COMMISSIE VOOR DE
BINNENLANDSE ZAKEN

OPENBARE VERGADERING

DONDERDAG 22 JULI 1999

NAMIDDAG

VOORZITTER :

de heer **Paul TANT**

De vergadering wordt geopend om 15.05 uur.

INTERPELLATIES

BENOEMING VAN DRIE REGERINGSCOMMISSARISSEN

– *Interpellatie van de heer Geert Bourgeois tot de eerste minister over "de benoeming van drie regeringscommissarissen" (nr. 1)*

– *Interpellatie van de heer Gerolf Annemans tot de eerste minister over "de benoeming van drie regeringscommissarissen" (nr. 2)*

– *Interpellatie van de heer Pieter De Crem tot de eerste minister over "de benoeming van drie regeringscommissarissen" (nr. 3)*

– *Interpellatie van mevrouw Joëlle Milquet tot de eerste minister over "de benoeming van drie regeringscommissarissen" (nr. 4)*

De **voorzitter** : Ik wil erop wijzen dat de eerste minister niet kan aanwezig zijn en zich laat vervangen door minister Daems.

De heer **Gerolf Annemans** (Vl. Blok) : Ik heb daar problemen mee, te meer daar de eerste minister geen reden van afwezigheid heeft opgegeven.

De heer **Geert Bourgeois** (VU-ID) : Ik was ermee akkoord dat minister Daems zou antwoorden namens de

eerste minister op voorwaarde dat hij volledig zou kunnen antwoorden op de gestelde vragen.

De heer **Hugo Coveliers** (VLD) : Als de regering bereid is om zo snel op een interpellatie te antwoorden, dan is het logisch dat zij niet meteen de eerste minister kan afvaardigen.

De heer **Geert Bourgeois** (VU-ID) : Ik dank de voorzitter van de commissie en de voorzitter van de Kamer voor de organisatie van deze vergadering. Ze was niet nodig geweest als wij tijdens het investituurdebat antwoord hadden gekregen op onze vragen. Een interpellatie was nu de enige mogelijkheid tot dialoog.

De regering heeft drie regeringscommissarissen benoemd. Wij vernamen ook dat één van hen de heer Picqué, lid zou blijven van onze assemblée, terwijl hij dus een taak uitvoert voor de uitvoerende macht.

Waarom worden deze regeringscommissarissen aangesteld ? Is dit een gecamoufleerde uitbreiding van de federale regering ? Probeert men op die manier niet tersluiks een echte pariteit in de regering in te voeren ? Wordt ook de federale regering een "regering van pygmeeën" ? Waarom worden deze regeringscommissarissen anders aangesteld ? Kan men geen minister vinden om deze aangelegenheden te behandelen ? Nu al blijkt er een zekere wrijving te zijn tussen de regeringscommissaris voor de

dioxinecrisis en de minister van Landbouw. Kan dit niet eenvoudiger ?

Mijn tweede pakket vragen betreft het statuut van de commissarissen. Over welk budget beschikken ze, hoe groot is hun kabinet ? Hoe lang duurt hun opdracht ? Aan wie zijn ze verantwoordelijkheid verschuldigd ?

Gaat het hier eens te meer niet om een geval van unitaire recuperatie ? Was er overleg met de gewesten ? Het grootstedelijk beleid is immers grotendeels een regionale materie.

Is de functie van onbezoldigd regeringscommissaris wel verenigbaar met het statuut van kamerlid en met de principes van de burgerdemocratie ? Wordt de scheiding der machten niet geschonden ?

De heer **Gerolf Annemans** (Vl. Blok) : Een van de aspecten van de nieuwe politieke cultuur is dat er al een eenvoudige motie klaar ligt voor men weet of de oppositie een gemotiveerde motie indient en vooraleer de regering geantwoord heeft.

De **voorzitter** : Ik wijs erop dat in een eenvoudige motie vroeger instond : "gehoord het antwoord van de regering". Enige voorzichtigheid is toch vereist.

De heer **Gerolf Annemans** (Vl. Blok) : Ik hoop dat de motie u nog niet heeft bereikt. Ik kijk met spanning uit of iemand van de groenen, die de eenvoudige motie altijd zo hebben bestreden, de motie zal ondertekenen.

Een tweede aspect van die nieuwe politieke cultuur is de aanduiding van de regeringscommissarissen. Mevrouw André-Leonard gaf zelf al toe niets te kennen van administratieve vereenvoudiging. Het is dus een politieke functie. Worden het dan koninklijke commissarissen ? Dan weten we al dat er niemand voor verantwoordelijk is. Als het regeringscommissarissen zijn, wat is dan het verschil ? Dragen zij politieke verantwoordelijkheid ? Kan men er controle op uitoefenen ?

Welke vergoeding krijgen de regeringscommissarissen ? Het antwoord op deze vraag zegt veel over hun statuut. Krijgen ze een kostenvergoeding of enige compensatie ? Hoe zullen de werkingskosten van de commissariaten vergoed worden ? De drie commissarissen krijgen een verschillend statuut : de ene neemt ontslag als parlements lid, de andere niet. Dat wekt verbazing. Daarenboven wordt artikel 51 GW, dat de onverenigbaarheden van parlementsleden regelt, met de voeten getreden.

Hoe zullen de bevoegdheden van de commissarissen worden afgebakend ? Komt daarover een protocol ?

Al deze onduidelijkheid versterkt ons vermoeden dat "*à la tête du client*" nieuwe politieke uitvoerende mandaten werden gecreëerd. daarbij is men nonchalant voorbijgegaan aan de taalevenwichten.

Ik reken op de open geest van minister Daems – zo hebben we hem althans als oppositielid leren kennen – om ons volledige, klaarheid verschaffende antwoorden te geven.

De heer **Pieter De Crem** (CVP) : Nog geen week na het investituurdebat en de vertrouwensstemming duidt de regering drie regeringscommissarissen aan. Er was beloofd dat meer een beroep zou worden gedaan op experts en dat ook de administratie nauwer bij het beleid zou worden betrokken. Nu worden drie politici tot regeringscommissarissen benoemd. Als vroeger regeringscommissarissen werden benoemd blonken zij uit door gezag en kennis. De heer Willockx blijkt zijn mandaat te zien als onbeperkt in de tijd. Hij krijgt een staf van zestien mensen en is blij dat hij een intern partijprobleem kan oplossen, omdat nu mevrouw De Meyer kan terugkeren in de Kamer. De heer Picqué wordt bevoegd voor het grootstedelijk beleid. Daarmee komt hij op het terrein van sommige ministers. Bovendien blijft hij lid van de Kamer. Nog nooit werd het principe van de scheiding der machten zo geschonden. Mevrouw André ken ik niet. Zij heeft wel al in een radio-interview te kennen gegeven van haar taak niet op de hoogte te zijn.

Dat kan niet. De regering is haar investituur te buiten gegaan. Ik vraag de minister om aan te kondigen dat de regering deze benoemingen intrekt.

Wat is het precieze statuut van de commissarissen ? Beschikken ze over een eigen kabinet ? Wat is de duur van hun mandaat ? Hoe staat het met hun politieke verantwoordelijkheid tegenover dit Parlement ? Vreest men geen bevoegdheidsconflicten met leden van de regering ? Zo tekent zich nu al een bevoegdheidsslag af tussen commissaris Willockx en minister Gabriëls.

Kortom, de hele constructie getuigt zeker niet van een nieuwe stijl. De eerste politieke benoemingen van het ambitieuze kabinet-Verhofstadt zijn al een feit.

Ik hoop van de regering een afdoend antwoord te krijgen, zoniet zullen wij een motie van wantrouwen indienen.

Mevrouw **Joëlle Milquet** (PSC) : "Doe wat ik zeg en niet wat ik zelf doe" is blijkbaar het devies van de regering. Transparantie zou één van de sleutelwoorden van de nieuwe politieke cultuur worden, zo was toch aangekondigd. In het zuiden des lands krijgen we met een soort van vermenigvuldiging der ministers te maken. Dat durft men op federaal vlak niet, maar men benoemt wel drie regeringscommissarissen met een wazig statuut en over wie we maar geen uitleg krijgen.

Ik dacht bovendien dat NPC ook een vermindering van de overheidsuitgaven inhield, maar wat we nu meemaken, is een regelrechte inflatie van de uitvoerende macht.

Ik dacht dat met de NPC een einde zou komen aan de verkokering van de bevoegdheden. Het tegendeel is waar. Men geeft bevoegdheden aan regeringscommissarissen

wier statuut niet eens bekend is. Hoe zit het met de ministeriële verantwoordelijkheid ?

Bij de bespreking van de regeringsverklaring heb ik al vragen gesteld over de benoeming van die commissarissen, met name over hun hoogst onduidelijke rechtspositie. Antwoorden heb ik toen niet gekregen.

Welke rechtspositie hebben de regeringscommissarissen, met name de commissaris die tevens parlements lid blijft ? Gelet op artikel 51 van de grondwet zou de commissaris zijn zitje in het Parlement moeten opgeven. Zo niet moet hij door het Parlement gemachtigd worden en aan het Parlement rekenschap afleggen. Dat zou ook kaderen in de herwaardering van het Parlement.

Ik verwijs tevens naar het decreet van 20 juli 1831 en de wet van 6 augustus 1931.

Krachtens de wet van 6 augustus 1931 betreffende de onverenigbaarheden eindigt de functie van de verkozenen met de eedaflegging. Geldt dat ook voor de heer Picqué, die verkozen is ? Artikel 5 van die wet bepaalt bovendien dat men een functie pas één jaar na afloop van het mandaat kan bekleden. De heer Picqué is nog maar net verkozen. Moet hij nu een jaar wachten voor hij in functie kan treden ? Ten slotte zegt die wet ook nog dat een verkozenen geen zaak mag bepleiten voor de Staat noch de Staat advies mag verstrekken, tenzij hij dat kosteloos doet. In de dioxinezaak zijn er geschilpunten, met name met de landbouwers. Hoe gaat de heer Willockx zijn opdracht tot een goed einde brengen ? Zal hij gratis werken ?

Hoe zal het Parlement de regeringscommissarissen controleren ?

Zal de regering de verantwoordelijkheid op zich nemen voor de handelingen die de commissarissen in het kader van hun opdracht verrichten ? Wat is de functionele band tussen de commissarissen en de ministers met connexe bevoegdheden ? In welke relatie staat de regeringscommissaris voor de administratieve vereenvoudiging tot de door het Parlement benoemde federale ombudsmannen ?

Hoe lang zal hun opdracht duren ? Wat gebeurt er met de heer Willockx als de dioxinecrisis achter de rug is ?

En wat wordt er van de aangekondigde administratieve vereenvoudiging ?

Zullen de regeringscommissarissen de eed afleggen ?

Al die vragen tonen maar al te duidelijk aan hoezeer die benoeming van de regeringscommissarissen in mist en nevelen gehuld is. De uitdrukking Nieuwe Politieke Cultuur neemt u beter niet meer in de mond. We weten intussen wat we ervan moeten denken. Dit is geen politieke revolutie, dit is politieke restauratie !

De heer **Rik Daems**, minister van Telecommunicatie en Overheidsbedrijven en Participaties (*in het Nederlands*) : De eerste minister kan zelf niet aanwezig zijn vanwege de dioxinecrisis. De regering heeft deze interpellaties toch

willen beantwoorden. Zij wil op die wijze uiting geven aan haar respect voor het Parlement.

Een eerste reeks vragen gaat over de noodzaak tot de aanstelling van regeringscommissarissen. De regering heeft het nodig geacht dat één persoon voor bepaalde opdrachten de coördinatie voert. Inzake de dioxinecrisis is dat iemand met ervaring en gezag, wiens optreden al tot resultaten heeft geleid.

De drie domeinen waarvoor een regeringscommissaris werd aangeduid zijn aangelegenheden waarvoor niet één minister bevoegd is. Dioxine is duidelijk een aangelegenheid waarvoor diverse ministers bevoegd zijn. Het grootstedenbeleid bestrijkt ook verschillende beleidsdomeinen, zelfs fiscale aangelegenheden. Hetzelfde geldt voor de administratieve vereenvoudiging. Een regeringscommissaris heeft dus een coördinerende taak. Het is een nieuwe manier van werken, waarbij men door coördinatie van versnipperde bevoegdheden resultaat wil boeken.

De regering zag dus drie domeinen waar prioritair resultaten moesten worden geboekt. Ik vind het jammer dat de interpellanten al hun pijlen op onze werkwijze hebben gericht, daarbij voorbijgaand aan de uiterst belangrijke doelstellingen.

De commissarissen worden aangesteld bij koninklijk besluit, en dat in toepassing van artikel 37 van de Grondwet. Het zijn medewerkers van de minister in wiens handen zij de eed afleggen. Ze krijgen een concrete opdracht, en dat maakt de duur van hun mandaat onvoorspelbaar. Vanzelfsprekend kan hun mandaat nooit langer duren dan dat van de minister. Ze beschikken over vier medewerkers van niveau 1, aangevuld met elf uitvoerende krachten.

Sommigen spraken van unitaire recuperatie. Het spreekt vanzelf dat de commissarissen, vanuit hun coördinerende rol, overleg kunnen plegen met de gewesten. Ik ben er echter van overtuigd dat hun taak de gewestelijke bevoegdheden niet doorkruist.

Het koninklijk besluit legt de bevoegdheid duidelijk vast. De heer Willockx is verbonden aan de premier, mevrouw André is verbonden aan de minister voor Ambtenarenzaken en Modernisering van de Openbare Besturen, de heer Picqué is verbonden aan vice-minister Onckelinx.

Alle acties van de regeringscommissarissen ressorteren onder de verantwoordelijkheid van het regeringslid in wiens handen de commissaris de eed heeft afgelegd. De parlementaire controle is dus perfect mogelijk.

Een parlementair mandaat speelt geen rol : er wordt een opdracht gegeven aan een persoon. Aan de beperking van artikel 51 van de Grondwet wordt voldaan : de heer Picqué is onbezoldigd als regeringscommissaris. Hij krijgt enkel medewerkers en de vergoeding van de onkosten gemaakt bij de uitoefening van zijn taak. Beide andere commissarissen zijn geen lid van het Parlement. Zij worden bezoldigd.

Sommigen riepen ook een belangenconflict in. De scheiding der machten zou volgens hen onze constructie in de weg staan. Ik wijs erop dat ministers in het verleden altijd deel hebben uitgemaakt van het Parlement. Ik zie in elk geval geen belangenconflict, tenzij eventueel op het moment dat de wetgever zich over bijvoorbeeld het grootste-delijk beleid buigt. Waar staat de heer Picqué dan ? Ik stel voor dat we deze kwestie overlaten aan de nog op te richten deontologische commissie. Daar kan het Parlement zelf, over de partijgrenzen heen, oordelen of zijn belangen worden geschaad en in hoeverre een parlamentslid uitvoerende taken op zich kan nemen. (*Verder in het Frans*)

Mevrouw Milquet vroeg of de opdracht van de regeringscommissarissen die van de federale ombudsmannen niet overlapt. De taak van de ombudsmannen bestaat erin klachten van de burgers in ontvangst te nemen en te beantwoorden. Dat heeft niets uit te staan met de coördinerende taak van de regeringscommissarissen. Dat neemt niet weg dat men zich nu de ervaring van de federale ombudsmannen ten nutte zal kunnen maken, bijvoorbeeld op het stuk van de vereenvoudiging van bepaalde administratieve procedures. Ook binnen het Parlement is er veel bruikbare informatie. Tien jaar geleden heb ik trouwens zelf nog een voorstel tot actualisering van de wetten ingediend.

Hetzelfde geldt voor de problematiek van de grootsteden en, uit het oogpunt van de democratische controle, voor de dioxinecrisis. (*Verder in het Nederlands*)

Zijn dit dan "pygmeeën" ? Neen, dat heeft er niets mee te maken. Het doel is alleen om op korte termijn bepaalde resultaten te bereiken. Daartoe is een nieuwe formule nodig. Ik vraag het Parlement om deze formule een kans te geven en ze later te beoordelen aan de hand van de bereikte resultaten.

De heer **Geert Bourgeois** (VU-ID) : Eigenlijk hadden we tijdens het vertrouwensdebat al een antwoord moeten krijgen op onze vragen. We kunnen de doelstellingen van de regering grosso modo onderschrijven, maar had men daarvoor echt het middel van de regeringscommissarissen nodig ? Is het op die manier dat men de administratie wil herwaarderen ? Hebben ze echt een kabinet van vijftien mensen nodig ? Wat is hun wedde ?

Minister **Rik Daems** (*in het Nederlands*) : De heer Picqué, die verkiest om parlamentslid te blijven, krijgt zijn parlementaire wedde. De anderen krijgen 252.000 frank.

De heer **Geert Bourgeois** (VU-ID) : Ik blijf erbij dat men wat snoepjes wilde uitdelen aan enkele ontevreden, waarbij allerlei partijpolitieke en communautaire afwegingen hebben meegespeeld.

Volgens de minister valt dit onder art. 37 G.W., wat bevestigt dat de regeringscommissarissen deel uitmaken van de uitvoerende macht ; meer nog, ze leggen de eed af in handen van de minister. Hoe is het mogelijk dat iemand

die lid blijft van het Parlement de eed aflegt in handen van een minister ? Iemand die de regering mee controleert heeft dus de eed afgelegd in handen van een minister. Het zal één van de eerste vragen worden aan de nieuwe deontologische commissie. Iemand lukraak benoemen zonder rekening te houden met wat die persoon daarnaast doet is onaanvaardbaar.

Wij dienen een motie van aanbeveling in waarin we de regering vragen om terug te komen op de benoeming van de regeringscommissarissen en om in ieder geval terug te komen op de benoeming van de heer Picqué, ofwel om hem te vragen ontslag te nemen als parlamentslid.

De heer **Gerolf Annemans** (VL Blok) : De minister heeft uitvoerig geantwoord, maar toch niet alles gezegd. De regeringscommissarissen hebben beperkte bevoegdheden. Al hun daden worden gedekt door de bevoegde ministers.

Minister **Rik Daems** (*in het Nederlands*) : Het zijn geen koninklijke commissarissen, de verantwoordelijkheid ligt bij de ministers.

De heer **Gerolf Annemans** (VL Blok) : We zullen dus een minister moeten interpellieren over de daden van een collega. De commissarissen hebben volgens minister Daems niets met de regering te maken, maar ze leggen wel de eed af bij de minister. Over de onkostenvergoeding van de heer Picqué zullen we de regering maandelijks blijven ondervragen. Het hele commissariessysteem moest de geuwghonger van de meerderheidspartijen stillen. Daarbij was de PS weer bijzonder gulzig, en de VLD toonde zich eens te meer een willoos slachtoffer. Wij zullen op geregelde tijdstippen de VLD herinneren aan die aberrante toestand en het aan de kiezers duidelijk maken.

De heer **Pieter De Crem** (CVP) : De minister legde er de nadruk op dat de regeringscommissarissen een coördinerende taak hebben. Ik vroeg mij af waarom ministers die taak dan niet op zich kunnen nemen, maar toen ik vervolgens vernam dat ze afhangen van een minister, werd het enkel maar onduidelijker. Waarom kan men niet gewoon het kabinet van de bevoegde minister uitbreiden met een specifieke cel ? Als alleen de minister mag spreken, dan zal de heer Willockx zich moeten inhouden. Hij zal ook geen partijpolitieke uitspraken meer kunnen doen. De enige persoon die een kabinet van zestien mensen nodig heeft, is mevrouw André, die toegaf niets te kennen van de haar toevertrouwde taak.

De minister is van goede wil en gaf uitgebreid antwoord, wat een pluim verdient, maar er komen drie kabinetten bij omdat men een paar minikoninkrijkes moest maken voor mensen die bij de regeringsvorming uit de boot zijn gevallen en daarom handhaaf ik mijn motie van wantrouwen.

Mevrouw **Joëlle Milquet** (PSC) : Ik vind het jammer dat u uw antwoorden niet aan een grondwetsspecialist heeft kunnen voorleggen, want ze zijn, juridisch gezien, allesbehalve duidelijk.

Ik kan erin komen dat de coördinerende functie een goede reden is, maar had een staatssecretaris dat niet op zich kunnen nemen ? Waarom hangen de regeringscommissarissen niet af van de eerste minister ? Als er voor elke coördinerende functie een commissaris benoemd zou moeten worden, dan moet men, gelet op het aantal problemen in dit land die best een gecoördineerde aanpak zouden krijgen, de lijn moeten doortrekken en een twintigtal commissarissen benoemen.

Waarom werden er geen echte kabinetsmedewerkers benoemd : secretarissen, adjuncten, enz. ?

Het stelt me gerust dat het mandaat van de commissaris niet langer kan duren dan dat van de minister, maar ik kreeg daaromtrent toch nog graag een nadere toelichting.

U heeft evenmin de relatie tussen de commissaris voor de administratieve vereenvoudiging, uzelf en het Agentschap voor de administratieve vereenvoudiging toegelicht.

Ik herinner u eraan dat mevrouw D'Hondt de eed aflegde op grond van het decreet van 20 juli 1831 en dat de wet van 6 augustus 1931 bepaalt dat de functie van de verkozene eindigt met de eedaflegging. Wat gebeurt er met de heer Picqué ? Hij wordt weliswaar niet betaald door de uitvoerende macht, maar hij zal wel medewerkers moeten betalen en onkosten hebben, wat inhoudt dat hij voordelen in natura ontvangt en het probleem van zijn onafhankelijkheid als parlementslid opwerpt.

Een parlementslid mag noch financieel, noch uit hoofde van zijn opdracht afhangen van de uitvoerende macht die hij geacht wordt te controleren. Dat is een ongezonde situatie. We kennen het advies van de Raad van State daarover niet. Het zou wel nuttig zijn het te kennen.

Wat de toepassing van artikel 15 van de wet van 6 augustus 1931 betreft, is het duidelijk dat het hier om bezoldigde functies gaat. U onttrekt uw ministers een aantal bevoegdheden en geeft die aan commissarissen, die maar tot op zekere hoogte en pas na ontvangst van hun verslag zullen worden gecontroleerd.

Wat zal de minister van Landbouw doen in Straatsburg : zal hij de heer Willockx vragen in zijn plaats het woord te voeren en hem zijn politieke zegen geven ?

Om al die redenen sluit ik me aan bij de ingediende motie.

De **voorzitter** : Ik wil drie opmerkingen maken.

De hoofdargumentatie van de regering is de noodzaak tot coördinatie. Die argumentatie heeft mij niet overtuigd. In dezelfde Ministerraad waar de regeringscommissarissen werden benoemd, werden de bevoegdheden verdeeld tussen de leden van de regering. Een goed deel van die bevoegdheden wordt over meerdere ministers verdeeld. Er is dus geen coördinatie. Beide beslissingen staan haaks op elkaar.

Daarenboven heb ik een taalkundige opmerking : de terminologie van "staf" en "stafchef" kan problemen opleveren.

Ik blijf er ook bij dat artikel 51 GW, dat de onverenigbaarheden behandelt, hier moet spelen.

De heer **Hugo Coveliers** (VLD) : De voorzitter mengt zich inhoudelijk in het debat. Daarbij maakt hij op een beschamende manier misbruik van zijn voorzitterschap. Indien hij wil tussenbeide komen in het debat, moet hij zich laten vervangen.

De **voorzitter** : U zou gelijk hebben als ik had geïnterpeleerd. Het is echter de gewoonte in de commissies dat de voorzitter het woord kan nemen in het kader van de replieken zonder de voorzitterszetel te verlaten.

De heer **Hugo Coveliers** (VLD) : Ik verwijs naar artikel 5.2 van het Reglement. Hoe kan men objectief een debat leiden waaraan men zelf deelneemt ?

De heer **Gerolf Annemans** (Vl. Blok) : Ik denk dat de heer Coveliers gelijk heeft. De heer Tant is een goed oppositielid, maar hij kan die taak moeilijk uitoefenen vanuit de voorzitterszetel.

De **voorzitter** : Wat de heer Coveliers voorleest heeft betrekking op de plenaire vergadering, niet op de commissievergaderingen. Ik volg een vast gebruik. Het zal natuurlijk wel gemakkelijker worden als er ondervoorzitters zullen zijn.

Een eerste motie van aanbeveling werd ingediend door de heren Annemans, Mortelmans en Bultinck. Ze luidt als volgt :

MOTIE VAN AANBEVELING

– Gehoord de interpellatie van de heren Geert Bourgeois, Gerolf Annemans, Pieter De Crem en mevrouw Joëlle Milquet,

– Gehoord het antwoord van de regering

– Verzoekt de regering om de regeringscommissarissen te ontslaan en desgevallend te vervangen door niet-parlementsliden.

Mevrouw Brepoels en de heren Bourgeois en Van Hoorebeke dienden eveneens een motie van aanbeveling in.

MOTIE VAN AANBEVELING

"De Kamer,

– Gehoord de interpellaties van de heren Geert Bourgeois, Gerolf Annemans, Pieter De Crem en mevrouw

Joëlle Milquet over de aanstelling van die regeringscommissarissen, beveelt de regering aan :

1. De aanstelling van de drie regeringscommissarissen onmiddellijk in te trekken ;
2. Minstens onmiddellijk een einde te maken aan de opdracht van regeringscommissaris van de heer Picqué, zo niet hem te vragen ontslag te nemen als kamerlid ;
3. Strikt de hand te houden aan de afbakening tussen de federale en de gewestelijke bevoegdheden."

De heer Pieter De Crem en mevrouw Joëlle Milquet dienden een motie van vertrouwen in, die zij motiveren als volgt :

MOTIE VAN WANTROUWEN

– neergelegd naar aanleiding van de interpellaties van de heren Geert Bourgeois, Gerolf Annemans, Pieter De Crem en mevrouw Joëlle Milquet

– gericht aan de heer eerste minister, vertegenwoordigd door de heer Daems, met betrekking tot de benoeming van drie regeringscommissarissen.

De Kamer,

– gehoord hebben de voornoemde interpellaties en het antwoord van de heer Daems,

– erkennende de noodzaak antwoorden te geven op de door de administratie, de stedelijke veiligheidsproblematiek en de Europese betrekkingen, gestelde vragen, meer in het bijzonder de dioxine-problematiek,

stelt dat :

– de opvolging van deze doelstellingen enkel de bevoegdheid van de ministers betreft en in het bijzonder de bevoegdheid van de minister van Ambtenarenzaken, Binnenlandse Zaken en Buitenlandse Zaken ;

– hierdoor en bijgevolg de benoeming van drie regeringscommissarissen niet gerechtvaardigd kan worden en niet toelaat dat het Parlement zijn fundamentele rol van controle van het regeringsoptreden uitvoert ;

– uit zijn wantrouwen ten opzichte van de regering.

Een eenvoudige motie werd ondertekend door mevrouw Talhaoui, Pelzer-Salandra en de heren Coveliers en Janssens.

Over deze moties zal later door de plenaire Kamer worden gestemd.

De bespreking is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 16u.55.*